

GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT

SEKSIONI I KATËRT VENDIM MBI PRANUESHMËRINË E

Ankimit nr.11186/03

nga Qerim Jakupi
kundër Shqipërisë

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt) e mbledhur më 1 dhjetor 2009 si trup gjykues i përbërë nga:
Nicolas Bratza, kyetar
Giovanni Bonello,
David Thor Bjorgvinsson,
Jan Sikuta,
Paivi Hirvela,
Ledi Bianku,
Nevojsa Vucinic, gjykatës
dhe Fatos Araci, zëvendëssekretar i seksionit
duke marrë në konsideratë ankimin e mësipërm të depozituar më 17 mars 2003,
duke marrë në konsideratë vërejtjet e paraqitura nga qeveria e paditur dhe vërejtjet në përgjigjen e paraqitur nga ankuesi,
pasi kanë shqyrtuar çështjen, vendosi si më poshtë:

FAKTET

Ankuesi, z. Qerim Jakupi, është një shtetas shqiptar i lindur në vitin 1937 dhe banues në Lushnjë. Ai përfaqësohet në Gjykatë nga z. A. Shehu, avokat që ushtron profesionin e tij në Tiranë. Qeveria shqiptare (Qeveria) u përfaqësua nga personat e autorizuar në atë kohë, z. S. Puto dhe znj. B. Bulica.

A. Rrethanat e çështjes

Faktet e çështjes të paraqitura nga palët, mund të përmbledhen si më poshtë:

Më 16 prill 1992, këshilli bashkiak i Lushnjës i dha ankuesit një leje ndërtimi për të ngritur një godinë të përkohshme. Ankuesi e përdori këtë leje për të hapur një bar-kafe. Megjithatë, leja nuk përcaktonte kohëzgjatjen e vlefshmërisë së saj.

Në 1993, u dekretua ligji mbi planifikimin urban (ligji i vitit 1993). Ai parashikonte se lejet e ndërtimit për godinat e përkohshme kishin vlefshmëri për një vit. Ligji i vitit 1993 u shfuqizua nga ligji i planifikimit urban i vitit 1998 (ligji i vitit 1998) që mori të njëjtat masa për vlefshmërinë e lejeve të ndërtimit në lidhje me godinat e përkohshme.

Më 23 dhjetor 1999, policia ndërtimore e rrethit Fier (policia ndërtimore- PN) vendosi të fillonte procedime administrative kundër ankuesit për shkeljet e pretenduara të dispozitave të ligjit të vitit 1998. Rrjedhimisht, më 2 shkurt 2000, PN konstatoi se periudha e vlefshmërisë prej një viti e lejes së ndërtimit të ankuesit kishte skaduar prej një kohe të gjatë, në shkelje të ligjit të vitit 1998. Ajo gjithashtu konstatoi se vendndodhja e godinës ishte brenda një zone publike të gjelbër, në shkelje të ligjit të vitit 1998. Së fundi, PN urdhëroi prishjen e godinës së ankuesit.

Në një datë të papërcaktuar në shkurt 2000, ankuesi bëri një mocion kundër vendimit të PN-së me Policinë Ndërtimore Kombëtare (PNK)-organi më i lartë administrativ kompetent. Ai argumentoi se leja e ndërtimit e lëshuar në 1992 ishte për një kohëzgjatje të papërcaktuar. Për më tepër, ai kundërshtoi se ndërtimi ishte i ligjshëm dhe se drejtimi i pandërprerë i biznesit duhet të konsiderohet si rinovim i hapur i lejes nga autoritetet.

Më 23 shkurt 2000, PN i kërkoi ankuesit të shkatërronte godinën vullnetarisht brenda 5 ditëve nga data e vendimit të saj, në përputhje me ligjin e vitit 1998.

Më 1 mars 2000, PNK hodhi poshtë mocionin e ankuesit dhe mbështeti urdhrin e shkatërrimit të PN-së. Ankuesi u urdhërua të shkatërronte lokalin e bar-kafesë brenda pesë ditëve. Qeveria e

paditur pohoi se urdhri i ishte dorëzuar ankuesit në një datë të papërcaktuar me postë.

Sipas parashtrimit të ankuesit, ai qëndroi nga 1 deri 14 mars 2000 në ish-Republikën Jugosllave të Maqedonisë për arsye familjare dhe nuk iu dërgua apo njoftua asnjë vendim apo urdhër i PNK-së.

Më 10 mars 2000, ndërsa ankuesi ishte në ish-Republikën Jugosllave të Maqedonisë, PN e shkatërroi lokalit e bar-kafesë së tij. Procesverbali i policisë, në masën e përshtatshme, deklaronte:

“PN (...) ndoqi nga afër [dhe inspektoi] ekzekutimin vullnetar të punëdhënësve [të urdhrit të shkatërrimit].”

Procesverbali i policisë nuk u nënshkrua nga punëdhënësit e ankuesit. Gjithashtu, dokumenti nuk i referohej ndonjë inventarizimi të pajisjeve që ishin brenda lokalit të bar-kafesë para, gjatë ose pas shkatërrimit të tij.

Procedimet gjyqësore në lidhje me të drejtat e pronësisë së ankuesit

Në një datë të papërcaktuar në vitin 2000, ankuesi depozitoi një ankim pranë Gjykatës së Rrethit Lushnjë (gjykata e rrethit). Ai kundërshtoi ligjshmërinë e urdhrit të shkatërrimit të PNK-së dhe u ankua për arbitraritetin nga ana e forcave policore, pasi nuk ishte informuar për shkatërrimin. Për më tepër, ankuesi kërkoi kompensim për humbje financiare në lidhje me pajisjet e lokalit të bar-kafesë që shkonte deri në 3 milionë lekë shqiptare (rreth 24,032 euro).

Më 30 mars 2001, gjykata e rrethit pohoi se urdhri i shkatërrimit ishte i ligjshëm për sa kohë që ankuesi nuk kishte mundur të aplikonte pranë një autoriteti kompetent për rinovimin e lejes së ndërtimit për të ngritur një godinë të përkohshme. Gjykata konstatoi se nuk ishte njohur asnjë rinovim automatik nga ligji i vitit 1998 dhe se shkatërrimi i godinës gjithashtu ishte në përputhje me ligjin e Policisë Ndërtimore. Për më tepër, gjykata e rrethit i rrëzoi si të pabazuara pretendimet e tij në lidhje me arbitraritetin e forcave policore dhe përgjegjësinë e tyre për dëmin e pretenduar të shkaktuar nga shkatërrimi i lokalit të bar-kafesë. Për sa i përket humbjes së pajisjeve të lokalit të bar-kafesë, ajo konstatoi se ankuesi ishte pjesërisht përgjegjës. Duke mos respektuar urdhrin e policisë, ai kishte kontribuar në dëmin e shkaktuar ndaj pronës së tij. Së fundi, gjykata konstatoi se përgjegjësia për dëmin e shkaktuar nga humbja e pajisjeve të lokalit të bar-kafesë qëndronte tek punonjësit të cilët kishin kryer shkatërrimin.

Në një datë të papërcaktuar në vitin 2001, ankuesi apeloj në Gjykatën e Apelit Fier (gjykata e apelit).

Më 8 qershor 2001, gjykata e apelit mbështeti vendimin e gjykatës së rrethit. Ajo konstatoi se ankuesi kishte qenë përgjegjës për shkaktimin e dëmit në shkallën që ai kishte vendosur të shkonte jashtë shtetit më 1 mars 2000 në kohën kur ai kishte marrë njoftim për shkatërrimin brenda një kohe të shpejtë të barit. Për më tepër, gjykata pohoi që ankuesi nuk kishte treguar përgjegjësi të drejtpërdrejtë në lidhje me forcat policore për dëmin financiar.

Ankuesi apeloj në Gjykatën e Lartë. Ai pretendoi se godina e tij ishte ngritur në bazë të autoritetit të një lejeje ndërtimi të një godine të përkohshme që nuk përcaktonte periudhën e vlefshmërisë. Për rrjedhojë, ai kishte qenë pronar në mirëbesim dhe përdorues i lokalit të bar-kafesë gjatë kësaj kohe. Ankuesi pretendoi se Policia Ndërtimore kishte tejkaluar kompetencat e saj, pasi ata kishin vepruar në vend të këshillit për planifikimin e territorit në lidhje me nxjerrjen e një urdhri shkatërrimi për godinën. Ankuesi gjithashtu parashtrroi se gjykatat e shkallëve më të ulëta nuk kishin shqyrtuar nëse urdhri i shkatërrimit i ishte njoftuar atij siç duhet. Së fundi, ankuesi vuri në dyshim veprimet e Policisë Ndërtimore që çuan në heqjen e pronësisë së tij ndaj pajisjeve të lokalit të bar-kafesë dhe mungesën e plotë të kompensimit.

Më 20 maj 2002, Gjykata e Lartë vendosi të rrëzonte apelin, duke deklaruar se arsyet e apelit ishin jashtë fushës së veprimit të nenit 472 të Kodit të Procedurës Civile (KPP).

Më 23 korrik 2002, ankuesi apeloj në Gjykatën Kushtetuese. Ai u mbështet në të njëjtat arsye apeli si para Gjykatës së Lartë.

Më 27 shtator 2002, ankimi u deklarua i papranueshëm nga një trup gjykues prej tre gjykatësish të Gjykatës Kushtetuese për mosrespektim të nenit 131 (f) të Kushtetutës.

B. Praktika përkatëse dhe ligji i brendshëm

Dispozitat ligjore përkatëse të brendshme janë si më poshtë:

1. Kushtetuta

Neni 41

“1. E drejta e pronës private është e garantuar.

...”

Neni 42

“1. Liria, prona dhe të drejtat e njohura me Kushtetutë dhe me ligj nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor.

2. Kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, të lirive dhe të interesave të tij kushtetuese dhe ligjore ose në rastin e akuzave të ngritura kundër tij, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj.

Neni 131

“ Gjykata Kushtetuese vendos për:

f) gjykimin përfundimtar të ankimeve të individëve për shkeljen e të drejtave të tyre kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e këtyre të drejtave.”

Neni 134 §§ 1 (f) dhe 2

“1. Gjykata Kushtetuese mund të vihet në lëvizje vetëm me kërkesë të:

....

f) partive politike dhe organizatave të tjera;

g) individëve.

2. Subjektet e parashikuara nga nënparagrafët “dh”, “e”, “ë”, “f” dhe g të paragrafit 1 të këtij neni mund të bëjnë ankesë vetëm për çështje që lidhen me interesat e tyre.”

Jurisprudenca e Gjykatës Kushtetuese mbi të drejtën për gjykim të drejtë

Një individ mund të bëjë ankim pranë Gjykatës Kushtetuese në bazë të nenit 131(f) të Kushtetutës duke pretenduar një shkelje të së drejtës së tij për seancë të drejtë. Gjykata Kushtetuese e ka interpretuar të drejtën për gjykim të ndershëm sikur përfshin të drejtën e aksesit në gjykatë (shihni për shembull, vendimet nr.4/05, 10/07, 7/08); të drejtën për të gëzuar barazinë e palëve dhe të drejtën e njoftimit të akteve të një gjykate (shihni për shembull, vendimet nr.11/05, 12/05, 8/06, 5/07, 6/07, 80/07, 1/08); të drejtën për një gjykim të pavarur dhe të paanshëm (shihni për shembull vendimet nr.16/05, 36/05, 12/ 07); dhe të drejtat për vendime të arsyetuara (shihni për shembull, vendimin nr.33/05). Në rast se Gjykata Kushtetuese konstaton një shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë, ajo rrëzon vendimet e gjykatave të shkallëve më të ulëta dhe e kaloi çështjen për rishqyrtim.

2. Kodi i Procedurës Civile

Nenet 324-333 rregullojnë gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative pas shterimit të të gjitha mjeteve administrative. Neni 324 parashikon që një palë mund të ngrejë një padi pranë një gjykate me synim revokimin ose ndryshimin e një vendimi administrativ. Sipas nenit 325, një palë duhet të argumentojë se vendimi është i paligjshëm dhe se interesat dhe të drejtat e tij ose të saj janë shkelur drejtpërdrejt ose jo, individualisht ose bashkërisht.

Për sa i përket procedurës së apelit para Gjykatës së Lartë, Kodi i Procedurës Civile, në masën e përshtatshme, lexohet si më poshtë:

Neni 472

Vendimet e shpallura nga gjykata e apelit dhe ato të gjykatës së shkallës së parë, në rastet që përcaktohen nga ky Kod, mund të ankimohen në rekurs në Gjykatën e Lartë vetëm kur: a) nuk është respektuar ose është zbatuar keq ligji; b) ka shkelje të rënda të normave procedurale (neni 467 i këtij Kodi); c) për shkelje procedurale që kanë ndikuar në dhënien e vendimit.

Kundërshtimi i vendimit në Gjykatën e Lartë bëhet brenda 30 ditëve nga data e dhënies së vendimit. Kur palët janë në mungesë, ky afat fillon nga data e njoftimit.

Neni 480

Rekursi pranohet në qoftë se bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që i lejon ligji. Mospranimi i rekursit vendoset nga kolegji i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit pa pjesëmarrjen e palëve.

3. Kodi i Procedurës Administrative (KPA)

Nenet 78 dhe 79 të KPA-së rregullojnë miratimin e masave të përkohshme. Neni 78 i KPA-së parashikon që organi administrativ përgjegjës për marrjen e vendimit të formës së prerë mund të vendosë masa të përkohshme kur çmon se pamundësia për të marrë masa të caktuara do të shkaktonte dëm serioz dhe të pariparueshëm ndaj interesave publike. Masat e përkohshme mund të miratohen me iniciativën e organit administrativ ose me kërkesë të ankuesit. Vendimi duhet të arsyetohet dhe të përmbajë një kuadër të përcaktuar kohor.

Neni 79 i KPA-së parashikon bazën ligjore mbi të cilën është ngritur masa e përkohshme.

4. Ligji për planifikimin urban i 1998 (ligji nr.8405 i 17 shtatorit 1998 i amenduar nga ligji nr.8501 i 16 qershorit 1999, ligji nr.8991 i 23 janarit 2003 dhe së fundi nga ligji nr.9843 i 17 dhjetorit 2007) (ligji i 1998)

Ligji i vitit 1998, i cili shfuqizoi ligjin e vitit 1993 hyri në fuqi, më 25 tetor 1998. Ai parashtron rregullat e përgjithshme që rregullojnë vendosjen dhe arkitekturën e ndërtimeve në Shqipëri. Ai parashikon krijimin e këshillit të rrethit për planifikimin e territorit (KPT-ve) dhe KPT-së Kombëtare.

Seksioni 58 parashikon që lejet për ngritjen e ndërtesave të përkohshme të kenë vlefshmëri për 1 vit. Këto leje lëshohen vetëm në rastet e fatkeqësive natyrore ose ngjarjeve të ngjashme. Seksioni 62 parashikon që CTA-të e rrethit nuk kanë kompetenca për të autorizuar ndërtime të përkohshme në zonat publike të gjelbra.

Sipas seksionit 75, Policisë Ndërtimore i jepen kompetenca për të vendosur gjoba dhe për të urdhëruar shembjen e ndërtesave të paligjshme. Për më tepër, ligji parashikon shkatërrimin e menjëhershëm të ndërtesave të paligjshme në zona publike.

Seksioni 82 në fuqi në kohën fizike, shprehet se vendimi i PN-së mund të apelohe brenda pesë ditëve në PNK, e cila ishte e detyruar të vendoste brenda dhjetë ditëve. Vendimi i PNK-së mund të apelohe në gjykatën e rrethit brenda pesë ditëve nga njoftimi i tij. Seksioni 83 parashikonte se apelimi në gjykatë nuk kishte efekt pezullues për ekzekutimin e vendimeve administrative.

Ligji i 1998 nuk përmban një dispozitë me qëllim që të jetë e zbatueshme për rastet para hyrjes në fuqi të tij.

Praktika ligjore e Gjykatës Kushtetuese të Shqipërisë mbi ligjin për planifikimin urban

Në vendimin e saj nr.2 të 25 janarit 1999 për moskushtetutshmërinë e disa neneve të ligjit për planifikimin urban të vitit 1998, Gjykata Kushtetuese konstatoi, ndër të tjera, se nenet 58 dhe 75 nuk ishin jokushtetuese dhe nuk shkelnin parimet kushtetuese.

Me vendim nr.32 të 24 nëntorit 2003, lidhur me pezullimin e ekzekutimit të ligjeve administrative të, ndër të tjera, Policisë Ndërtimore, siç parashikohet në ligjin e vitit 1998, Gjykata Kushtetuese konsideronte se pezullimi i ekzekutimit të ligjeve administrative mund të ndryshohej nga rishikimi gjyqësor. Gjykatat vendase mund të vendosin për pezullimin e ekzekutimit të ligjeve administrative me kusht që kërkuar të ngrejë padi kundër aktit administrativ dhe të kërkojë njëkohësisht pezullimin e ekzekutimit të tij, në përputhje me dispozitat përkatëse (nenet 324-326 dhe 329) të KPC.

5. Ligji i Policisë Ndërtimore i vitit 1998 (ligji nr.8408 i 25 shtatorit 1998)

Ligji i Policisë Ndërtimore i vitit 1998 krijoi Policinë Ndërtimore e cila ishte përgjegjëse për shqyrtimin e pajtueshmërisë dhe ligjshmërisë së legjislacionit për planifikimin urban. Policia Ndërtimore kishte kompetenca për të vendosur gjoba dhe për të vendosur mbi pezullimin e punimeve të ndërtimit dhe për të urdhëruar shembjen e ndërtimeve të paligjshme (seksioni 3 dhe 5).

Ligji i Policisë Ndërtimore i vitit 1998 u shfuqizua në vitin 2007.

ANKIMET

Ankuesi ka bërë ankim kundër nenit 6 § 1 të Konventës, se procedimi para gjykatave vendase ka qenë i padrejtë deri tani pasi ato nuk kanë trajtuar arsyet e tij të apelimit dhe nuk kanë dhënë vendime të arsyetuara. Sipas nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës, ankuesi ka bërë ankim ndaj shkeljes së të drejtës së tij për gëzimin paqësor të pronave të tij duke marrë parasysh humbjen e pajisjeve nga lokali i tij i bar-kafesë.

LIGJI

1. Ankuesi pretendoi një shkelje të nenit 6 §1 të Konventës, për shkak të mosshqyrtimit të kërkesave të tij dhe mungesës së arsyetimit të mjaftueshëm në vendimet e gjykatave vendase.

Pjesa përkatëse e nenit 6 § 1 të Konventës lexon:

“Në përcaktimin e të drejtave civile dhe detyrimeve të tij..... çdo person ka të drejtë të një seance dëgjimore ...të drejtë..... nga [një]gjykatë ...”

Qeveria ka argumentuar se apelimi kushtetues i ankuesit përmban kryesisht çështje fakti, që mbështeten në vlerësimin e provave. Ajo nuk i referohet ndonjë çështjeje për seancë të drejtë siç parashikohet në nenin 42 § 2 të Kushtetutës ose sipas nenit 6 § 1 të Konventës. Për këto arsye, Gjykata Kushtetuese e deklaroi apelimin kushtetues të ankuesit si të papranueshëm, duke qenë “jashtë juridiksionit të saj”. Si rrjedhojë, vendimi përfundimtar i gjykatave vendase është vendimi i Gjykatës së Lartë i 20 majit 2002. Për pasojë, ata konsiderojnë që ankimi duhet të deklarohet i papranueshëm, pasi është paraqitur jashtë afatit gjashtëmujor, duke pasur datën për paraqitje më 17 mars 2003.

Ankuesi parashtroi se, në përputhje me legjislacionin e brendshëm, ai ishte i detyruar të konsumonte të gjitha mjetet ligjore të brendshme para rekursit në këtë gjykatë. Në këto rrethana, ai apeloj në Gjykatën Kushtetuese për shkeljen e së drejtës së tij për një seancë të drejtë. Vendimi i papranueshmërisë së Gjykatës Kushtetuese, sipas mendimit të ankuesit, nuk mund të ndryshojë datën e vendimit përfundimtar të gjykatës vendase më 20 maj 2002.

Gjykata duhet të përcaktojë më parë nëse Gjykata Kushtetuese përbën një mjet ligjor të vlefshëm dhe efektiv për qëllim të nenit 6 të Konventës.

Gjykata vëren se sipas nenit 131 (f) të Kushtetutës, Gjykata Kushtetuese thirret për të shqyrtuar shkeljet e pretenduara të së drejtës për një seancë të drejtë në lidhje me të drejtat kushtetuese të ankuesit. Ky mjet ligjor është përjashtues në faktin se Gjykata Kushtetuese nuk thirret për të shqyrtuar themelin e një të drejte të Konventës, por për të shqyrtuar shkeljen e pretenduar të së drejtës për një seancë të drejtë mbi një të drejtë kushtetuese të caktuar. Brenda kësaj fushe veprimi të kufizuar, Gjykata Kushtetuese thirret për të shqyrtuar tërësinë e procedimit, nga procedimi i gjykatës së shkallës së parë deri në procedimin e Gjykatës së Lartë. Vendimi i Gjykatës Kushtetuese, e cila ka kompetencë të prishë vendimet e gjykatave të shkallëve më të ulëta, është ligjërisht detyrues dhe i zbatueshëm (shih Balliu k. Shqipërisë (dhjetor) nr. 4727/01, 30 shtator 2004). Gjykata, si rrjedhojë, konkludon se për qëllime të nenit 35 §1 të Konventës, një apelim kushtetues është një mjet efektiv dhe prandaj kërkohet për qëllime konsumimi në lidhje me të drejtën e ankuesit për një seancë të drejtë sipas nenit 6 të Konventës.

Gjykata rithekson se, gjithsesi, nuk është brenda kompetencës (specialitetit) së saj për të zëvendësuar vlerësimin e gjykatave vendase me vlerësimin e vet për faktet dhe, si rregull i përgjithshëm, u takon këtyre gjykatave të vlerësojnë provat e paraqitura para tyre. Detyra e Gjykatës është të konstatojë nëse procedimi, në tërësinë e tij, duke përfshirë mënyrën në të cilën u morën provat, ishte i drejtë (shih, për shembull Grayson dhe Barnham k. Mbretërisë së Bashkuar, nr. 19955/05 dhe 15085/06 § 42, 23 shtator 2008).

Duke vlerësuar rrethanat e kësaj çështjeje në tërësi, Gjykata nuk gjen asnjë tregues se procedimi i kundërshtuar ishte kryer padrejtësisht.

Nga dosja e çështjes rezulton se ankuesi kishte përfitimin e procedimit kundërshtues. Ai ka bërë parashtrimet e tij në gjykatat vendase personalisht dhe gjykatat kombëtare vendosën mbi themelet e çështjes pas shqyrtimit dhe vlerësimit të të gjitha provave para tyre. Për aq kohë sa ankuesi kundërshton se nuk i është dhënë një kopje e urdhrin të shembjes, Gjykata vëren se ai ishte informuar për urdhrin e PN-së të 2 shkurtit 2000, si rezultat i të cilit ai apeloj pranë PNK-së. Meqë një apelim në PNK nuk ka efekt automatik pezullues për ekzekutimin e urdhrin të shembjes, ankuesi duhet të ishte në gjendje të parashikonte rrjedhën e veprimit që pritej në vend të largimit të pretenduar nga vendi. Për

më tepër, ankuesi nuk kërkoi që PNK të miratonte masën e përkohshme në përputhje me nenin 78 të KPA-së, si rezultat i së cilës PNK do të ishte nxitur të vlerësonte dhe të shqyrtonte ekzistencën e “një dëmi serioz dhe të pariparueshëm”.

Gjykatat vendase interpretuan dhe aplikuan ligjin e vitit 1998 në lidhje me ndërtimet e përkohshme siç konsiderohej në atë kohë. Në këtë drejtim, Gjykata konsideron se, sipas rrethanave, vendimet e gjykatave vendase që trajtojnë paligjshmërinë e pretenduar të ndërtimit të përkohshëm ishin në përputhje me kërkesat e legjislacionit për planifikimin urban, duke përfshirë detyrimin për të marrë një leje ndërtimi të vlefshme për një vit. Mund të thuhet se vendimet e gjykatave vendase në çështjen e ankuesit u shërbenin interesave të së drejtës ligjore, e cila është një nga parimet themelore të shoqërisë demokratike dhe është e qenësishme në të gjitha nenet e Konventës (shih Amuur k Francës, 25 qershor 1996, § 50 raportet e gjykimeve dhe vendimeve 1996-III).

Gjykata vlerëson se arsyet faktike dhe ligjore për konkluzionet e gjykatave kombëtare u parashtruan në vendimet e gjykatës së rrethit të 30 marsit 2001 dhe gjykatës së apelit të 8 qershorit 2001. Arsyet e kufizuara të dhëna nga Gjykata e Lartë në vendimin e saj të 20 majit 2002, sidoqoftë, tregonin pa dyshim se ankuesi nuk ka ngritur një nga çështjet e ligjit të parashikuar nga dispozitat e brendshme përkatëse, e cila është një kërkesë e pranueshmërisë për dhënien e miratimit për apelim. Gjykata konstaton se kur Gjykata e Lartë refuzon të pranojë një çështje mbi bazat se arsyet ligjore për një çështje të tillë nuk janë paraqitur, një arsyetim mjaft i kufizuar mund të përmbushë kërkesat e nenit 6 të Konventës (shih *mutatis mutandis*, Nerva k Mbretërisë së Bashkuar (dhjetor) nr.42295/98, 11 korrik 2000). Për më tepër, meqë apelimi kushtetues i ankuesit përmbante të njëjtën bazë ligjore për apelim, si atë mbi të cilën ishte mbështetur para Gjykatës së Lartë, i njëjti arsyetim mund të thuhet se aplikohet në lidhje me vendimin e Gjykatës Kushtetuese të 27 shtatorit 2002.

Së fundi, Gjykata vëren se ankuesi nuk mundi të ngrinte para gjykatave kombëtare, të paktën në thelb, ndonjë ankim lidhur me retrospektivitetin e ligjit të vitit 1998.

Për arsyet e mësipërme, Gjykata vlerëson se ankimi i ankuesit sipas nenit 6 të Konventës është dukshëm i pabazuar brenda kuptimit të nenit 35 § 3 dhe, si rrjedhojë, i papranueshëm në përputhje me nenin 35 § 4 të Konventës.

2. Sipas nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës, ankuesi u ankua për shkelje të së drejtës së tij për gëzimin paqësor të pronës së tij, duke marrë në konsideratë humbjen e pajisjeve nga lokali i bar-kafesë së tij.

Neni 1 i protokollit nr.1 i Konventës lexon:

“Çdo person fizik dhe juridik ka të drejtë të gëzojë në mënyrë paqësore pronën e tij. Askush nuk do të privohet nga prona e tij përveç kur ka interes publik dhe është subjekt i kushteve të parashikuara nga ligji dhe nga parimet e përgjithshme të ligjit ndërkombëtar.

Dispozitat pararendëse, sidoqoftë, nuk cenojnë në asnjë mënyrë të drejtën e një shteti për të zbatuar këto ligje siç e çmon të nevojshme për të kontrolluar përdorimin e pronës në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagesën e taksave ose kontributeve të tjera ose penaliteteve”.

Duke marrë parasysh konkluzionet sipas nenit 6 & 1 të Konventës, Gjykata përsërit se, për qëllime të nenit 35 § 1 të Konventës, një apelim kushtetues nuk është një mjet ligjor efektiv dhe prandaj nuk kërkohet për qëllime konsumimi në lidhje me të drejtën e ankuesit për gëzim paqësor të pronës së tij. Vendimi i Gjykatës së Lartë do të konsiderohet përfundimtar për qëllime të nenit 35 § 1 të Konventës. Si rrjedhojë, ankimet mund të paraqiten brenda gjashtë muajve nga data e këtij vendimi.

Gjykata vlerëson se vendimi përfundimtar i gjykatës vendase në lidhje me ankimin e ankuesit sipas nenit 1 të protokollit nr.1 është vendimi i Gjykatës së Lartë të 20 majit 2002. Ankuesi e paraqiti këtë ankim më 17 mars 2003, që është më shumë se gjashtë muaj pas këtij vendimi. Rrjedhimisht, ai duhet të deklarohet i papranueshëm në përputhje me nenin 35 §§ 1 dhe 4 të Konventës, pasi është paraqitur jashtë afatit.

Për këto arsye, Gjykata, njëzëri:

E deklaroi ankimin të papranueshëm.

Fatos Araci
Zëvendësekretar

Nicolas Bratza
President